

OB ZAKLJUČKU EP V ODBOJKI 2009 V TURČIJI

POLJAKI IN FRANCOZI DEMANTIRALI TEORIJU

Lahko smo zadovoljni z zaključkom evropskega odbojarskega prvenstva v Turčiji, ki je postreglo z nekaj presenetljivimi izidi in popolnoma demantiralo napovedi večine strokovnjakov. In ravno v tem zadnjem, »napovedih« namreč, je čar odbojarske igre, ko se stvari obrnejo na glavo, ko zmagujejo tisti, od katerih bi kaj takega ne pričakovali in pravi dokaz za to sta reprezentanci Francije in seveda »šampioni«, reprezentanca Poljske, ki se je prvič povzpela na prestol stare celine. O neuspehih slovenskih odbojkarjev je bilo že tako ali tako veliko povedanega in v naslednjih mesecih bo morala krovna organizacija, tu mislim na »glavo« OZS, v tej smeri morala nekaj storiti in preprečiti, da izredno nadarjena generacija slovenskih odbojkarjev izbere povsem drugo pot. Sicer so se na prva štiri mesta letošnjega EP uvrstile trenutno najboljše evropske reprezentance, kar pomeni, da so le te tudi med najboljšimi na svetu, če tu izzamemo Brazilijo, ZDA, Argentino, Kubo in še nekatere druge. To obenem tudi pomeni, da se v Evropi igra odlična odbojka, predvsem pa tudi to, da se realno kakovostni vrh vse bolj širi oziroma čuti se ponovni vzpon odbojke iz tako imenovanih vzhodnoevropskih držav. Tu pa mislim predvsem na Rusijo in Bolgarijo, ki pa z doseženim na EP nikakor ne morata biti zadovoljni. Večina je seveda pričakovala veliki finale teh svetovnih odbojarskih velesil, ki sta pred mnogimi leti že »krasili« sam vrh svetovne odbojke, Rusija ali prejšnja Sovjetska Zveza veliko bolj kot Bolgarija, a obe spadata v samo »špico« svetovne odbojke. Z italijanskima strokovnjakoma na trenerskih klopeh in z okrepljenim strokovnim »štabom« prav tako iz Italije, sta se Bolgarija in Rusija praktično sprehodili do polfinala, kjer pa sta naleteli na »mini«, imenovani Poljska in Francija. Če je za Poljake veljala napoved, da so kljub nekaterim pomembnim odsotnostim odbojkarjev svetovnega »kalibra«, kot so Swiderski, Winiarski in Wlazly prišli zelo visoko na končni lestvici, pa to ne moremo trditi za »oslabljeno« Francijo. Trener Philippe Blein ni mogel več računati na odličnega Frantza Granvorko, vmes sta se poškodovala še prvi organizator igre Pierre Pujol, pa tudi Exiga je moral odpovedati nastop zaradi poškodbe. In ta zasedba francoskih »gallov« je po petih nizih izvrstne igre proti favorizirani reprezentanci Rusije potem, ko so v petem odločilnem nizu bili v brezupnem položaju, saj so izgubljali z 8:4 in s 13:9, uspela zaostanek nadoknaditi in se uvrstiti v veliki finale. Kaj pa Rusi, ki imajo resnično »vesoljsko« prvo postavo z kombinacijo izkušenih in mladih odbojkarjev in pred katerimi je po mnenju večine strokovnjakov še kako svetla prihodnost, le na področju pristopa, mentalitete, če hočete bo potrebno nekaj storiti. A tu je italijanski trener Daniele Bagnoli, ki ve, kako se tem stvarjem streže in do SP-ja 2010 v Italiji bo nekdanji trener Modene in Sisleya to pomanjkljivost sicer »trmastih« Rusov zagotovo uspel odpraviti. To je nekoliko nepričakovano gladko uspelo tudi Poljakom, ki so povsem nadigrali vse boljše reprezentanco Bolgarije z izvrstnim Matejem Kazynskim, Nikolovim, Yordanovom in še drugimi odličnimi odbojkarji, ki so sicer samo enkrat na tem EP-ju povsem odpovedali. a žal tako je dejal njihov drugi trener tudi Italijan in Camilo Placi (Prandija spremlja povsod), se je to zgodilo na polfinalni tekmi. Pohvaliti gre sicer tudi Poljake, ki so znali izkoristiti slab dan Bolgarov. Po razočaranju in izgubljenem petem nizu v polfinalni tekmi s Francozi je še tako »močne« Ruse tako potrlo, da v boju za bronasto odličje priti Bolgariji niso praktično pokazali ničesar in »četi« prof. Silvana Prandija ni bilo težko popolnoma razbiti nemotivirane in potrte Ruse ter se po mnogih letih (Berlin 1983, bronasta medalja) ponovno povzpeli na stopničke stare celine. Za Ruse je seveda to korak nazaj, če vemo, da so pred dvema letoma na EP v

Moskvi izgubili v velikem finalu, a osvojili srebro, da so bili leta 2005 na EP v Rimu prav tako srebrni in dve leti pred tem 2003 v Berlinu, leta 2001 v Ostrvi so bili na tretji stopnički, leta 1999 na Dunaju drugo mesto, je četrto mesto v Turčiji resnično neuspeh. Kot rečeno nepričakovano veliko finale med Francijo in Poljsko, ki pa imata na EP-jih že nekaj visokih uvrstitev, kjer seveda prednjačijo Poljaki, ki so že bili petkrat srebrni in enkrat tretji. Za Francoze pa je v zadnjih letih nastopanje na EP-jih dokaj uspešno, pa čeprav so bili na zadnjem EP v Moskvi »šele« deveti, pa so bili leta 2003 v Berlinu »srebrni«. Še boljše rezultate dosegajo Samica, Antiga & Co v Svetovni ligi. Torej gre za reprezentanco, ki dobro in načrtno dela in na katero je potrebno tudi v bodoče resno računati. Rezultati posameznih nizov nazorno kažejo, da je bila tekma izredno izenačena, da sta si obe ekipi še kako želeli najvišje stopničke, a so na koncu tako kot vedno odločale malenkosti, morda večja zbranost in dnevna forma nekaterih izkušenih odbojkarjev (beri Piotr Gruszka in mladostnik v vrstah aktualnih evropskih prvakov 21-letni Kurek, ki je opozoril nase in o katerem bomo še veliko slišali). Torej prvič zaslužno Poljska, prvič tudi Turčija kot organizatorica EP, ki pa s pomlajeno reprezentanco in izkušenim italijanskim strokovnjakom Faustom Polidorijem ni imela velikih možnosti za večji uspeh od končnega 13. mesta, kar pa je posledično vplivalo tudi na obiske ostalih tekem EP, ki ni bil na najboljši ravni, čeprav je Turčija v zadnjih letih v igri čez mrežo naredila ogromne korake naprej in spada med tiste države, ki ogromno finančnih sredstev vlagajo v odbojko.

In ostale reprezentance?

Kar nekaj je tistih, ki so pričakovale veliko več, a iztržile malo, če ne celo premalo za njihov »rang« v svetovni odbojki.

Srbija (5): Ne glede na težko predtekmovalno skupino se je od Grbića, Miljkovića in ostalih pričakovalo več, še posebej po dobrih predstavah na finalu Svetovne lige 2009 v Beogradu. A res je tudi, da veliko breme nosita ravno zgoraj omenjena odbojkarja, pa tudi Bjelica je tik pred odhodom v Turčijo zapustil izbrano vrsto Kolakovića in namesto njega je zaigral veteran Gerić, a to ni to, bi rekli dobri poznavalci odbojke. Torej je peto končno mesto dokaj realna uvrstitev, če temu dodamo še dejstvo, da v tako imenovani C-4 Srbija po odhodu Grbića (V) in Vujevića praktično nima ustreznih zamenjav. In ko bo ekipo zapustil še »leader«, podajalec Nikola Grbić, (nekateri celo trdijo, da je bilo ta EP zadnji za Nikolo), potem se bo prava kriza še pokazala.

Pri nemški izbrani vrsti je bila prisotna zamenjava selektorja – odšel je namreč Romun Mukolescu, ki je po dolgih letih ustvarjanja nemške izbrane vrste prevzel domačo Romunijo, na njegovo mesto je odbojgarska zveza privabila Italo-Argentince Raula Lozana, ki je do sedaj vodil Poljake in z njimi dosegel kar zavidljive uspehe (srebro na SP 2006 na Japonskem). Mogoče je to mesto tudi trenutni realni dosežek Nemčije, ki v odbojko vlaga veliko in pričakovati je, da bo v naslednjih letih še boljša. Res pa je, da so Nemci na tem mestu tudi po zaslugi nekaterih »velesil«, kot so aktualni evropski prvaki iz Moskve 2007 Španci (šele 9), Italijani 10, Nizozemci 7, itd.

Nizozemska, ki je pred novo izvrstno generacijo odličnih odbojkarjev za svoj cilj postavila predvsem OI 2012 v Londonu, je z uspehom in rezultati v Turčiji lahko zadovoljna, še posebej pa njih selektor, nekdanji odlični podajalec Blange, ki počasi, a vztrajno sestavlja reprezentanco bodočnosti in to se je v Turčiji že videlo.

Grčija je za mnoge dosegla izvrsten rezultat, kar 8. mesto tudi je, saj so jo mnogi (tudi slovenski strokovnjaki) ocenili kot reprezentanco, ki jo bodo v skupini vsi premagali, a zgodilo se je ravno obratno, zato spada Grčija med pozitivna presenečenja nasploh. V bodočnost grške odbojke tudi ne gre dvomiti, saj nekateri klubi res s pomočjo odličnih tujih odbojkarjev igrajo vidno vlogo v Evropi.

Aktualni evropski prvaki, reprezentanca Španije, se v Turčiji ni preveč dobro odrezala, pa čeprav na njihovi klopi sedi eden najboljših trenerjev vseh časov Italo-Argentinec Julijo Velasco. A se je v primerjavo z Moskvo 2007 (reprezentanco je vodil Andrea Anastasi) še kako poznala odsotnost dveh igralcev, veterana in leaderja Rafaela »Rafa« Pasquala in napadalca Della Fuenteja, poznala pa se je tudi komaj pozdravljena poškodba ramena njihovega korektorja Falasce, ki v Piacenzi v minuli sezoni ni igral ravno zaradi poškodbe ramena. Torej je ta rezultat glede na okoliščine dokaj realen.

Italija (10): Najslabši rezultat na EP po letu 1975, ko so v Beogradu Italijani pod vodstvom trenerja Anderlinija osvojili prav tako deseto mesto. A mi vsi smo se v zadnjem desetletju in pol navadili na drugačne »azzurre«, na tiste ki zmagujejo, a če že izgubijo, je to na povsem drugačen način. Trener in selektor Anastasi se je že na pripravi na Svetovno ligo in kasneje na EP srečal z nekaterimi ključnimi odpovedmi odličnih odbojkarjev in nosilcev igre kot so korektor Alessandro Fei (Sisely), Hristo Zlatanov (Piacenza), Cisola (se je ekipi pridružil kasneje), Vermiglio pa tudi šele na pripravah na EP. Res je da imajo Italijani v »glavi« predvsem organizacijo svetovnega prvenstva 2010 in takrat naj bi bili prisotni tudi najboljši, a ne moremo mimo ugotovitve, da reprezentanca ni igrala najbolje, da se vidi da v »ekipi« nekaj ne gre tako kot bi moralo biti (beri podajalec Vermiglio) in tudi po zadnjih izjavah nekaterih vodilnih pri odbojkarški zvezi Italije (FIPAV) se selektorju Anastasiju ne piše najbolje. Smo pa lahko z doseženim mi, Slovenci, več kot zadovoljni, saj sta dva »naša« Goričana Matej Černic in Loris Mania odigrala na visoki ravni, italijanski mediji pa pišejo da se brez Mateja v tem trenutku ne morejo zamisliti »azzurrov« oziroma, da bi rabili najmanj še enega Mateja. To je seveda kompliment, katerega ne gre prezreti oziroma moramo biti nanj ponosni.

Loris Mania na sprejemu servisa

In pod desetim mestom?

Morda v to skupino ne spada reprezentanca Finske, katero uspešno že nekaj sezon vodi italijanski trener Mauro Berruto in sezono v sezono Finci dosegajo vse boljše rezultate. Podobna ugotovitev velja tudi za Slovence z Emanuelom Zanninijem na klopi, ki je z svojim pristopom in delom popeljal majhno državo do zanimivih uspehov in kot mnogi zatrjujejo, Slovenci še niso rekli zadnje besede. Pod svojimi sposobnostmi je zaigrala tudi češka

reprezentanca, ki ima v svojih vrstah ob Leblu nekaj izvrstnih odbojkarjev, a je v sami organizaciji igre opaziti, da to še ni tisto najbolje ter da so fantje sposobni veliko več. Torej je tudi na nekdanjo eno najboljših reprezentanc na svetu v bodočnosti treba računati. O naših fantih in strokovnem teamu sem se že razpisal, da je tudi Estonija pred nami pa tudi nekaj pove.

Najboljši?

Če je bilo veliko pozitivnega izrečeno na račun domačinov organizatorjev evropskega prvenstva, pa v ta sklop ne spada TV pokritost celotnega EP 2009, kajti nemogoče je, da velika večina držav ni imela TV vpogleda v dogajanje v igre svojih reprezentanc na tako pomembnem tekmovanju, kot EP vsekakor je. Krivce za to gre iskati predvsem pri nosilcih tekmovanja, torej pri CEV-u (evropski odbojgarski zvezi), ki ni znala ali ni poskrbela za to, da bi bila gledanost na stari celini večja. Ne gre kriviti nacionalnih Tv postaj ali tistih privatnih, prej bi krivce za »mačehovski« odnos medijev morali poiskati v nacionalnih zvezah, ki ne znajo ali pa ne zmorejo pripraviti stimulirati TV hiš, da bi odbojki posvečali veliko več medijskega prostora. V primeru Slovenske odbojgarske zveze sem prepričan, da je temu tako, saj je bila naša izbrana vrsta na EP v Turčiji edina ob Čehih, ki ni imela v biltenu natančnih podatkov o igralcih, trenerjih itd. Torej! Pri CEV-u bi morali v bodoče razmišljati tudi o tem, da se dve »celinski« tekmovanji v ekipnem športu ne prekrivata (beri košarkarsko EP na Poljskem), zakaj, pa ni potrebno posebej razlagati.

In sedaj res najboljši:

Osebnost sem najbolj zadovoljen, da je nagrado ali če hočete priznanje za naj igralca letošnjega EP dobil »prijatelj« Poljak Piotr Gruszka, s katerim sem v sezoni 2002/03 pri Adriavolleyu iz A-2 napredoval v A-1 ligo. Žal je odlični napadalec moral takoj zatem zapustiti Trst, češ da ni dovolj dober za italijansko A-1 ligo. Že na SP 2006 je Gruszka z osvojenimi srebrno medaljo kot kapetan poljske reprezentance dokazal iz kakšnega testa je, pred tem je bil na OI 2004 v Atenah peti, tu pa so še klubski uspehi, tako na Poljskem kot tudi v zadnji sezoni v Turčiji. Pa naj še kdo reče, da mi, trenerji, ne delamo tudi »banalnih« napak. Bravo, Piotr! Čeprav v Turčiji ni bil nagrajen v podoben sklop in opisu kot Poljak, spada sem tudi izvrstni napadalec Francije Guillaume Samica, ki je v Trstu 2003/04 v glavnem sedel na klopi za rezervne igralce, kajti mladi Francoz je bil rezerva našemu Koprčanu Jasminu Čturiču.

Piotr Gruszka (3), Polidori (9), Guerassimov (15) - Adriavolley Trieste, sezona 2002/03

Poljski reprezentant Piotr Gruszka (3) v ekipi Adriavolley Trieste, sezona 2002/03

Slika levo: Fra. reprezentant Guillaume Samica v napadu (Adriavolley Trieste, sezona 2003/04)
 Slika desno: Slovenski reprezentant Jasmin Čuturič (Adriavolley Trieste, sezona 2003/04)

Največ doseženih točk: Antonin Rouzir (FRA)
Najboljši podajalec: Pawel Zagumny (POL)
Najboljši napadalec: Aleksander Volkov (RUS)
Najboljši server: Jurij Bereženko (RUS)
Najboljši bloker: Viktor Josifov (BUL)
Najboljši sprejemalec: Stephane Antiga (FRA)
Najboljši libero: Hubert Henno (FRA)
Najkoristnejši igravec MVP: Piotr Gruszka (POL)

Nasvidenje na skupnem EP 2011 v Avstriji in na Češkem!